

GUARDONS PASSA DE 3.000 A 5.000 EUROS, QUE SUFRAGARÀ LA GENERALITAT

Jaume Plans s'emporta el premi Valeri Serra

Professor d'humanitats de Manresa, hi va presentar una obra d'arquitectura rural en pedra seca al Bages

MAITE MONNÉ

BELLPUIG | El Teatre Armengol de Bellpuig va acollir ahir l'entrega dels guardons de la 24 edició del Premi Valeri Serra i Boldú de Cultura Popular. El guardó de la màxima categoria, dotat amb 3.000 euros, va recaure en el professor d'humanitats de Manresa Jaume Plans amb l'obra *Arquitectura tradicional rural en pedra seca a la comarca del Bages*. També van ser premiades les nenes Júlia Cots (infantil) i Claudia Nadal (juvenil A) de Bellpuig i Natalia Mellano d'Alacant (juvenil B). Van obtenir 150, 250 i 350 euros, respectivament, i un lot de llibres.

Així mateix, durant la gala, l'alcalde de Bellpuig, Ramon Jounou, va manifestar la seua intenció de buscar finançament per augmentar la dotació del premi de 3.000 a 5.000 euros, ja que l'any que ve el guardó complirà 25 anys i el consistori té "la intenció de consolidar-lo". El director del Centre de



Fondevila dona la mà a Jounou, acompanyats per Ferran Rella.

Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana, Ramon Fondevila, va recollir el guant i va assegurar que a partir d'ara la Generalitat sufragarà el premi, que passarà als 5.000 euros sol·licitats. Així mateix, va revelar la seua intenció de firmar un conveni amb l'ajuntament i l'editorial

Abadia de Montserrat. A més, Jounou va assegurar que aquest any es publicarà un llibre amb els 21 treballs presentats en les tres edicions anteriors. Finalment, Fondevila va dir que el Valeri Serra i Boldú "és important i mereix més reconeixement per la difusió que fa de la cultura popular".

ART LES PIRAGÜES, FINS AL 18 DE MAIG

MARIONA CANALS



Una de les piragües d'Ermengol, en un carrer de Sort.

L'exposició 'Kayart' d'Ermengol, a Sort

SORT | Els carrers de la capital del Pallars Sobirà exhibiran, fins al 18 de maig, l'exposició *Kayart*, de l'humorista gràfic de SEGRE Ermengol, informa M. Canals. L'artista ha deixat de banda les seues il·lustracions iròniques per transformar piragües en autèntiques obres d'art que va presentar a Lleida al setembre. Així, les embarcacions

s'han convertit en llavis, instruments musicals o una ploma estilogràfica. Les obres, que es poden veure tant en edificis, com per exemple el poliesportiu dels Til·lers, com en espais oberts com la plaça Major o el parc del Riuet, també serviran per ambientar el II Descens Internacional de la Noguera Pallaresa, del 25 al 29.

JOSEP MIQUEL GARCIA

críticad'art

Dues pintures de Xavier Franquesa

LLEONARD DELSHAMS

La pintura que es feia a Barcelona a finals dels anys setanta —i em refereixo a la pintura més intel·lectualitzada i moderna— no es va poder traure del damunt els efectes de l'era conceptual precedent. Això no va resultar negatiu, ans al contrari, la va fer créixer en profunditat, eixamplant els seus significants i continguts. La majoria dels pintors es van sentir atrets per una mena d'introspecció estructuralista del quadre, que va derivar en aquella Pintura-Pintura de caire abstracte que entenia el fet pictòric com un esgrunament del llenguatge mateix de la pintura. Era el temps dels Broto, Xavier Grau i Ferran Garcia Sevilla, que van protagonitzar les exposicions fins que va irrompre, com un estrall, la neofiguració, amb Barceló al capdavant.

Aquesta recuperació, o redignificació de la pintura, va anar acompanyada d'un nou paper d'artistes com Tàpies, Hernández Pijuan i Ràfols Casamada, que van assumir un nou paper de referent, front d'aquella onada conceptual de compromís polític, fins i tot.

En aquest estadi va refermar-se l'obra i el nom de Xavier Franquesa, pintor que va obtenir un reconeixement explícit amb l'exposició que llavors va dedicar-li la galeria Maeght del carrer Montcada de Barcelona.



L'artista Xavier Franquesa davant de les dos obres que es poden veure actualment al vestíbul de La Caixa.

El pròleg mateix del catàleg va anar a cura d'Antoni Tàpies, que celebrava el discurs pictòric de l'artista.

La pintura de Franquesa d'aquell moment era diferent de la de Broto o Grau. Compartien aquell gust per l'expressionisme abstracte, però les seues obres tenien un referent a la història de la pintura europea que sempre l'ha acompanyat, com si els tons i els co-

lors s'arrellessin en la tradició atemporal d'una manera de pintar nostrada.

El protagonisme del mercat que va acompanyar la generació Barceló va deixar al ras aquesta generació que entenia la pintura com un discurs d'autoreflexió sobre el fet pictòric. Franquesa es va quedar al marge del mercat i va continuar pintant d'una manera completament introspectiva, fidel en-

cara a la recerca de la propietat de la pintura. Les coses del mercat no van anar a millor i els efectes de tots els ismes que besava la dècada dels noranta i el canvi de segle pesaven encara com una llosa sobre la seua concepció de la pintura.

En aquesta època l'exposició individual que va fer al Centre d'Art Santa Mònica, en un moment que aquest espai havia

dedicat altres mostres a Xavier Grau, a Joaquim Chancho o a Alexanco, va tornar a posar el seu nom damunt la taula amb una visualització de tot un treball personal que havia anat desenvolupant al seu taller al llarg d'aquells anys.

Aquell fons expressionista i abstracte dels setanta apareixia ara conceptualitzat en una iconografia visible que representava un exercici d'autoretrat, amb temàtiques referents al fet de pintar, al pintor i la seua model. La manera de pintar, el referent constant a la pinzellada abstracta damunt d'un tema referencial, atorgaven vitalitat a aquelles pintures, que ha anat mantenint fins a l'actualitat.

L'exposició de dues pintures a l'espai del vestíbul del Centre Cultural de La Caixa a Lleida segueix aquest camí, referit ara a l'arquitectura. L'espai de la pintura, l'espai del quadre, l'espai arquitectònic, juguen amb aquest concepte barroc del quadre dins del quadre, que no és cap altra cosa que una manifestació clara de consolidació del seu discurs pictòric, de la pintura com una disciplina que s'autoalimenta en si mateixa, aliena a aquest món de canvi constant que la cultura actual imposa. Encara ara, Xavier Franquesa continua fidel a la Pintura-Pintura, sense escapar-se.